

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/221/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117253374
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:6117253374.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v spore žalobkyne: PETREX CAR s.r.o., so sídlom v Košiciach, Vojenská 11, IČO: 46 856 595, zastúpenej: AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova 26, proti žalovanej KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 296,71 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 4. júna 2019 č.k. 10C/29/2018 - 214 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania.

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyňi 296,71 eura, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobkyňi proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 86 %.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne, ktorou sa voči žalovanej domáhala zaplatenia sumy 296,71 eura s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 9.11.2017 do zaplatenia titulom úhrady kráteného nároku na poistné plnenie žalobkyňi zo strany žalovanej, na ktorú má žalobkyňa, resp. jej právny predchodca nárok z titulu povinného zmluvného poistenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré má uzavreté vinník nehody so žalovaným, ako aj príslušenstvo danej pohľadávky v podobe úrokov z omeškania.

3. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie poukázal na tvrdenia žalobkyne v žalobe a v priebehu sporu, že dňa 3.8.2017 bola spôsobená škoda na motorovom vozidle AUDI A5, EČV: S., rok výroby 2014, ktoré v čase dopravnej nehody patrilo poškodenej Ing. Ľudmile Habánovej. Vinník nehody mal v čase nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovanej, ktorá škodovú udalosť zaregistrovala na základe riadneho ohlásenia pod číslom poistnej udalosti 9526409696. Poškodená si dala motorové vozidlo opraviť do servisu PETREX CAR s.r.o.. Náklady na opravu boli vo výške 562,42 eura, ktorá suma bola následne uplatnená u žalovanej faktúrou č. 2017021. Žalobkyňi bolo Oznámením o poistnom plnení zo dňa 25.10.2017 oznámené, že dňa 24.10.2017 bolo ukončené šetrenie poistnej udalosti č. 9526409696 a bola mu predložená rekapitulácia výšky plnenia. Suma uznaná žalovanou bola 265,71 eura. Podľa rekapitulácie bolo poistné plnenie krátené kvôli neprimerane účtovanému lakovaniu a náklady na opravu boli priznané v zmysle kalkulácie AUDATEX - cena práce. Neuznaná suma vo výške 296,71

eura bola poškodenou Ing. L. Z. postúpená na žalobkyňu Zmluvou o postúpení časti pohľadávky zo dňa 3.11.2017. Žalobkyňa žiada zaplatiť sumu za skutočne vykonanú a fakturovanú opravu, výška poistného plnenia sa odvíja od výšky vzniknutej škody. Vo faktúre žalobkyne bola premietnutá kalkulácia nákladov vypočítaná programom SilverDAT, ktorý sa používa na kalkuláciu nákladov na opravu v celej Európe, a ktorý je navrhnutý tak, aby zodpovedal skutočným nákladom na opravu. Program AUDATEX je program vytvorený v zásade poisťovňami a na účely poisťovní. Náklady na prácu a lakovanie sa vypočítajú s priznaním časových noriem udávaných výrobcom, pričom hodinová sadzba účtovaná servisom neprevyšuje sumu obvyklú v danom regióne opravcu pre konkrétnu značku a typ vozidla. Oprava bola vykonaná účelne, jej cieľom a zmyslom bolo, aby poškodené motorové vozidlo spĺňalo rovnaké kvalitatívne, funkčné a estetické kritériá tak, ako to bolo pred škodovou udalosťou. Pripomenul i tvrdenie žalobkyne v podaní doručenom súdu dňa 19.3.2019, o.i. že je normálne a logické, že servisy pôsobiace na trhu majú rôzne ceny práce, že nemajú všetky servisy rovnakú cenu práce normohodiny a k námietkam žalovanej voči položke lakovania (7) že servis pri lakovaní postupuje tak, aby malo auto absolútne totožný odtieň laku a farby, ako malo pred škodovou udalosťou a pri lakovaní postupuje technologickým postupom odporúčaným výrobcom“, že konečný rozdiel v kalkulácii žalovanej a žalobkyne pri spornej položke v trvaní 12 minút, pričom porovnaním kalkulácií dospela k tomu, že nie je možné zo strany žalovanej na základe takého porovnania tvrdiť, že položka č. 7 nie je dôvodná, pretože s ňou žalovaná ráta, len pod iným názvom a rozdiel, o ktorý sa žalovaná opiera, je len 12 minút.

4. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie poukázal i na obranu žalovanej, ktorá najmä: a) odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/986/2001 namietla nepredloženie dokladu o úhrade faktúry č. 2017021, ktorý by preukazoval skutočné vynaloženie finančných prostriedkov zo strany poškodenej, lebo ak nedošlo k úhrade nákladov, nemohlo dôjsť zo strany poškodenej k zníženiu jej majetku, a teda nemohlo dôjsť v jej prípade ani k vzniku skutočnej škody na jej strane, b) spochybnila platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok z 3.11.2017, od ktorej žalobkyňa odvodzuje svoju aktívnu legitimitáciu, c) namietla, že poškodená si opravu dala vykonať v autoservise, ktorý nepatrí medzi zmluvné servisy žalovanej, t.j. nešlo o autorizovaný autoservis, d) v prípade faktúry, ktorú poškodenej vystavila žalovaná, bolo neprimerane účtované lakovanie ako aj cena normohodiny práce, pričom žalovaná zdôraznila, e) tvrdila, že ak žalobkyňa v žalobe odkazuje na cenníky lakovacích a mechanických prác iných servisov v regióne, tieto servisy sú autorizované. Súd poukázal takisto na námietku žalovanej na pojednávaní 27.11.2018, že položku príprava na lakovanie považuje za nedôvodnú, keď sa kryje s položkami 8 (príprava vzorku) a 9 (zladenie odtieňa na miešacom zariadení) a v písomnom vyjadrení doručenom súdu 7.12.2018, že cena normohodiny práce účtovaná žalobkyňou je v danom regióne na daný typ autoservisu neadekvátna a poukázala na vyššiu kvalitu autorizovaných servisov, ktoré majú určené normohodiny na každú činnosť od importéra.

5. Pri rozhodovaní vychádzal prvoinstančný súd z medzi stranami nespornej skutočnosti, že dňa 3.8.2017 došlo k dopravnej nehode, ktorej vinník mal v čase nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovanej, že poškodená si dala svoje motorové vozidlo opraviť v autoservise, ktorý má postavenie žalobkyne v tomto konaní a že žalovaná uznala a uhradila 265,71 eura z celkovej sumy uplatnenej poškodenu na opravu motorového vozidla 562,42 eura. Vychádzal tiež zo zistenia, že faktúrou č. 2017021 vyhotovenou 18.9.2017 a splatnou 25.9.2017 žalobkyňa účtovala poškodenej L. Z. (ďalej ako „Poškodená“) 562,42 eura za opravu osobného vozidla Audi A5 Sportback EVČ S. - XXX H., pričom podľa zápisu o obhliadke poškodeného motorového vozidla zo 14.8.2017 pred začatím opravy nebolo nutné kontaktovať poisťovňu a dohodnúť ďalší postup a spôsobom likvidácie. Z pracovného listu k faktúre 2017021 (č. l. 6, ďalej ako „Pracovný list“) súd zistil, že sadzba pre jednu normohodinu (1 Nh) bola 50 eur bez DPH a tiež z neho bol zrejмый pracovný postup zhrnutý do jedenástich položiek, o. i. aj položka 7 - príprava na lakovanie, 8 - prípr. vzorku a odtieňa laku, 9 - zladenie odtieňa na mies. zariad. Z kalkulácie opravy č. 9850 409 890 z 23.10.2017 vykonanej žalovanou v systéme Audatex o. i. súd zistil, že cena nákladov na lakovanie (práca) bola 61,35 eura s celkovým časom lakovania 10 ČJ (časových jednotiek, poznám. súdu) a celkové náklady na lakovanie (materiál) 87,12 eura a položky lakovania - čas na lakovanie, príprava lak. kovových dielov, príprava miešanie farby a príprava nástrek. vzorky. Zistil tiež, že listom z 25.10.2017 (ďalej ako „Oznámenie“) žalovaná oznámila žalobkyňi, že dňa 24.10.2017 ukončila šetrenie poistnej udalosti, na základe ktorého predložila výpočet výšky plnenia s tým, že z Oznámenia bolo zrejmé aj vyjadrenie likvidátora k osobitostiam likvidácie a to: Náklady na opravu priznané v zmysle kalkulácie AUDATEX s Nh 19,17 eura bez DPH, vo fa č. 2017021 neprimerane účtované lakovanie. Poistné plnenie poukázala žalovaná vo výške 265,71 eura žalobkyňi. Z tlačovej

správy o teste slovenských autoservisov vykonanom spoločnosťou TOPTTEST s.r.o. súd zistil, že testom bola zistená vysoká úspešnosť autorizovaných servisov pri odstraňovaní porúch v rámci predpísaných úkonov, kým neautorizované servisy nie vždy vykonali všetky predpísané úkony. Z cenníkov služieb autoservisov AutoKODUS, s.r.o. a EDISERVIS, s.r.o. súd prvej inštancie zistil, že tieto v závislosti od kategórie motorového vozidla účtujú cenu normohodiny od 16,66 do 24,99 eura bez DPH, resp. cenu mechanických prác od 20 eur, faktúrou s kalkuláciou vystavenú autoservisom SPEEDLINES s. r. o. tento účtoval za cenu práce sumu vo výške 55 eur faktúrou s kalkuláciou vystavenú autoservisom P. B. tento účtoval za cenu práce sumu vo výške 58 eur. Napokon súd vychádzal zo zistenia, že zmluvou o postúpení časti pohľadávky uzavretou medzi Poškodenou ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom zo dňa 3.11.2017 (ďalej aj ako „Zmluva“) bola nezaplatená časť pohľadávky vo výške 296,71 eura s DPH s príslušenstvom bezodplatne postúpená. Zmluva nadobudla platnosť a účinnosť dňom jej podpisu, t. j. 3.11.2017.

6. Po právnom posúdení veci podľa § 4 ods. 2 písm. b), § 11 ods. 6 písm. a) a b), § 11 ods. 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom (ďalej ako „zákon o PZP“), § 442 ods. 1, § 788 ods. 1 a § 797 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne na doplatenie poistného plnenia je plne dôvodný a preto žalobe v časti o zaplatenie istiny vyhovel. Spornú otázku platnosti zmluvy, ktorou došlo k postúpeniu časti pohľadávky vo výške 296,71 eura z poškodenej na žalobkyňu, a teda otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, ktorú žalovaná v spore spochybňovala tvrdením, že žalobkyňa nepreukázala skutočné vynaloženie finančných prostriedkov na opravu zo strany poškodenej a ak nedošlo k ich vynaloženiu, nemohlo dôjsť ani k zníženiu jej majetku, a teda ani k vzniku škody, nebolo teda pohľadávky (resp. jej časti), ktorá by mohla byť postúpená, pritom prvoinštančný súd posúdil odkazom na ustanovenie § 797 ods. 2 Občianskeho zákonníka dôvodiť, že poistnou udalosťou, t.j. skutočnosťou, s ktorou je spojený vznik povinnosti poistiteľa plniť, je v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP aj škoda vzniknutá poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci, teda v danom prípade je poistnou udalosťou (a škodovou zároveň) medzi stranami nesporné poškodenie motorového vozidla AUDI A5, EČV: S., nie až následne vykonaná oprava motorového vozidla predstavuje zníženie majetku poškodenej, lebo náklady na opravu kvantifikujú rozsah skutočnej škody, tzn., čo musí poškodený vynaložiť, aby vec uviedol do predošlého stavu. Doplnil, že ak žalovaná v súvislosti s námietkou nedostatku aktívnej legitímácie poukazovala na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/986/2001 zo dňa 20.2.2003, ide o rozhodnutie súdu iného štátu vo veci skutkovo a právne odlišnej, ktorej závery nie je možné aplikovať pre tento prípad, nakoľko nešlo o posudzovanie poistnej udalosti, pretože skutkovo sa týkalo povinnosti žalobkyne splácať úroky z úveru poskytnutého tretím subjektom a úroky z nesplatenej pôžičky od vedľajšieho účastníka v súvislosti s investíciami do nehnuteľnosti žalovanej a odvolací i dovolací súd Českej republiky uzavrel, že nárok na náhradu škody žalobkyňi nevznikol, pretože žalobkyňa do času rozhodovania súdov nič nezaplatila, hoci jej taká povinnosť bola právoplatne uložená súdom.

7. Konštatujúc, že medzi stranami bolo sporné, či možno cenu za jednu normohodinu účtovanú žalobkyňou (50 eur bez DPH, ako vyplynulo z Pracovného listu - č. I. 6) považovať za cenu obvyklú, prvoinštančný súd uzavrel, že „sa plne stotožňuje s vyjadrením žalobkyne o prirodzenom rozdiel cien práce normohodiny účtovaných autoservismi na trhu a dodáva, že žalovanej ako poisťovni neostáva iné, ako rozdiely akceptovať, keď v konaní nevyšlo najavo, že by žalovaná mala dosah (právne obhájiteľný) na výber autoservisu zo strany poškodeného subjektu (odsek 16. odôvodnenia)“. Doplnil, že žalobkyňa za účelom preukázania, že cena ňou účtovaná obvyklá je, predložila na porovnanie faktúru s kalkuláciou vystavenú autoservismi SPEEDLINES s. r. o. a P. B., pričom z takto predložených listinných dôkazov bolo zrejmé, že ide o autoservisy pôsobiace v Košiciach a že cena nimi účtovaná za jednu normohodinu práce je 55 eur, resp. 58 eur, čo je suma vyššia ako účtovaná žalobkyňou. Žalovaná predložila cenník služieb autoservisov AutoKODUS, s.r.o. a EDISERVIS, s.r.o., o ktorých žalobkyňa uviedla, že nemajú sídlo ani pobočku v košickom regióne, ale toto tvrdenie žalovaná nevyvrátila. Žalovanej sa tak podľa názoru súdu nepodarilo vyvrátiť, že cena za jednu normohodinu práce účtovaná žalobkyňou nie je pre košický región obvyklá. Usúdil, že žalovaná neopodstatnene napadla z položiek vykonanej opravy uvedených v Pracovnom liste položku 7 - príprava na lakovanie, považovala ju za nedôvodnú a kryjúcu sa s položkami 8 a 9, t.j. s prípravou vzorku a odtieňa laku a zladenie odtieňa na mies. zariad.. Dôvodil, že súdu nebolo zrejmé, na základe čoho žalovaná považuje položku 7 za nedôvodnú, a ak nedôvodnosť tkvela v údajnom prekryvaní sa s položkami 8 a 9, súd sa „plne stotožnil s argumentáciou žalobkyne prezentovanou vo vyjadrení doručenom súdu 19.3.2018 (č. I. 108), keď rovnako ako žalobkyňa, porovnáva Pracovný list a kalkuláciu opravy vykonanú žalovanou (odsek 15.

odôvodnenia tohto rozsudku), dospel k záveru, že tak žalobkyňa ako aj žalovaná uvádzajú pri lakovaní štyri položky v obdobnom trvaní, len s inými názvami. Ak žalovaná počítala (podľa jej kalkulácie) s množstvom práce pri lakovaní v trvaní 35 časových jednotiek a žalobkyňa vykonávala práce lakovania v trvaní 37 časových jednotiek, konečný rozdiel je v trvaní 12 minút počítajúc tak, že 10 časových jednotiek zodpovedá jednej štandardnej 60 - minútovej hodine. 12 - minútový rozdiel nemôže znamenať nedôvodnosť položky a ide o rozdiel, ktorý neodôvodňoval ani vykonanie ďalšieho dokazovania, ktoré v tejto súvislosti navrhovala žalovaná (navrhnutý výsluch zástupcu žalobkyne)“.

8. Nevykonanie žalovanou navrhovaného dôkazu pripojením spisu Okresného súdu Košice I sp. zn. 32Cb/108/2016 súd prvej inštancie odôvodnil tým, že ho nepovažoval za relevantné na preukázanie skutočností podstatných pre rozhodnutie súdu z dôvodu, že v predmetnom konaní právny zástupca žalobkyne zastupuje iný servis a ten si účtoval cenu práce v rozpätí od 25 eur do 30 eur, nakoľko súvislosť uvedeného konania nie je daná totožnosťou právneho zástupcu autoservisu a s námietkou žalovanej týkajúcej sa ceny normohodiny sa súd vyrovnal tak, ako je to uvedené v odseku 32. odôvodnenia tohto rozsudku, a preto vykonávať ďalšie dokazovanie v tom smere by bolo nadbytočné rovnako, ako aj v prípade návrhu žalovanej na výsluch svedka - zástupcu iného autoservisu (BK Servis s.r.o.) „k skutočnostiam cien normohodín účtovaných klientom...“, lebo ani prípadná cena v rozpätí 25 až 30 eur za normohodinu účtovanú spoločnosťou BK Servis s.r.o. (bližiac sa k cene podľa predstáv žalovanej) neznamena, že cena účtovaná žalobkyňou (50 eur) je mimo rámec obvyklosti vytvorenej požiadavkami dopytu a ponuky na trhu autoservisov.

9. V časti uplatneného príslušenstva - úrokov z omeškania súd žalobu zamietol vychádzajúc zo záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo/145/2017, podľa právnej vety ktorého peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote troch mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Skutočnosť, že poisťovňa neodôvodnila odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv poškodeného, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnila vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostala v zmysle § 11 ods. 8 zákona o PZP do omeškania. Žalovaná v zákonnej trojmesačnej lehote poškodenej oznámila spôsob vybavenia poistnej udalosti (to nebolo v konaní sporné), z hľadiska posúdenia tejto časti uplatneného nároku bolo preto bez významu, že žalovaná neuznala plnú sumu opravy.

10. O nároku na náhradu trov konania súd podľa § 255 ods. 1 CSP rozhodol tak, že žalobkyňa má proti žalovanej nárok v rozsahu 86 % s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške trov bude po právoplatnosti rozsudku rozhodnuté samostatným uznesením vyššou súdnou úradníčkou, a to zohľadniac, že žalobkyňa žalobou uplatnila celkovo sumu 320,20 eura vrátane úrokov z omeškania a žalobu súd posúdil ako dôvodnú v časti o zaplatenie 296,71 eura, mieru úspechu žalobkyne v konaní vypočítajúc ako rozdiel percentuálnej výšky úspechu žalobkyne (93 %) a žalovanej (7 %). Lehota na plnenie vyplýva z ustanovenia § 232 ods. 3 CSP.

11. Proti výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania podala včas odvolanie žalobkyňa z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, v zmysle ktorého konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v časti II. výroku a to tak, že žalovaná je povinná zaplatiť 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 296,71 eura do 9.11.2017 do zaplatenia a žalobkyňi proti žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne zrušil rozsudok v jeho napadnutom výroku a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa názoru žalobkyne súd prvej inštancie nesprávne a prekvapivo zamietol jej žalobu v časti jej nároku na úroky z omeškania, ktoré si žalobkyňa uplatnila ako 5 % úrok z omeškania ročne zo sumy 296,71 eur od 9.11.2017 do zaplatenia. Odôvodnenie jeho rozhodnutia v časti zamietnutia úrokov u omeškania je podľa žalobkyne veľmi všeobecné a nepresvedčivé a nepredvídateľné, lebo žalovaná ani raz v priebehu súdneho konania nenamietala uplatnenie úrokov z omeškania. Súdu prvej inštancie vytkla, že si nesplnil povinnosť stanovenú v § 181 ods. 2 CSP určiť, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré

dôkazy nevykoná a uviesť svoje predbežné právne posúdenie veci tak, aby jeho rozhodnutie bolo predvídateľné, čím došlo k odopretiu možnosti žalobkyne uplatniť procesný útok, právnu argumentáciu na ochranu jej práv a právom chránených záujmov priamo zo strany konajúceho súdu. Žalobkyňa odkázala na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/335/2017, 4Cob/60/2017, 3Cob/8/208, 1Co/410/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/291/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.: 4Cob/3/2018, v ktorých bola obdobná skutkovo právna otázka úrokov z omeškania pri krátenom poistnom plnení viackrát rozhodnutá, judikovaná tak, že súd bez akýchkoľvek zjavných pochybností priznal nárok žalobcov, v skutkovo a právne obdobných konaniach, na zaplatenie úrokov z omeškania. Citujúc znenie čl. 2 ods. 1 a 2 CSP, § 181 ods. 2 CSP, § 517 ods. 1 a 2 a § 797 ods. 3 prvá veta Občianskeho zákonníka, žalobkyňa mala za zrejmé, že ak poisťiteľ neposkytne poistné plnenie vo forme náhrady škody v lehote 15 dní, čo poisťiteľ skončil šetrenie poistnej udalosti, má poškodený právo aj na úrok z omeškania, ako sankciu voči poisťiteľovi za neplnenie jeho peňažnej povinnosti - povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Podľa žalobkyne ak žalovaná zaslala poškodenému list - Oznámenie o poistnom plnení zo dňa 25.10.2017, v ktorom žalovaná oznamuje, že dňa 24.10.2017 ukončila šetrenie poistnej udalosti, bolo jej povinnosťou plynúcou mu priamo zo zákona, poskytnúť poškodenému, v lehote 15 dní poistné plnenie vo forme náhrady škody. Žalovaná si však túto svoju povinnosť nespĺnila, k čomu ju zaviazal až konajúci súd I. výrokom napadnutého rozhodnutia, no pri vyhodnocovaní úrokov z omeškania už súd v napadnutom rozhodnutí podľa žalobkyne nesprávne právne vyhodnotil stav veci a vydal prekvapujúce, až arbitrálne rozhodnutie, ak nepriznanie úroku z omeškania odôvodnil (v bode 36) rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo/145/2017, vychádzajúc z názoru, že úrok z omeškania je viazaný na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyplývajúcej zo zákona o PZP, t.j. povinnosti do troch mesiacov ukončiť šetrenie poistnej udalosti. Súd uviedol, že žalovaný v zákonnej lehote oznámil poškodenému spôsob vybavenia poistnej udalosti a tým je splnená jeho povinnosť, za nesplnenie ktorej mu zákon o PZP ukladá sankciu v podobe úrokov z omeškania. Žalobkyňa súdu prvej inštancie vytkla, že pri samotnom rozhodovaní, ako aj pri odôvodnení svojho rozhodnutia súd opomenul tú skutočnosť, že žalobca si uplatnil úrok z omeškania ako sankciu žalovaného za nesplnenie peňažnej povinnosti v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka, nie ako sankciu za nesplnenie nepeňažnej povinnosti podľa ustanovení zákona o PZP. Zdôraznila, že nežiadala o zaplatenie úroku z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP za omeškanie žalovaného so splnením nepeňažnej povinnosti (ukončiť šetrenie poistnej udalosti v lehote stanovenej zákonom), ale žalobkyňou uplatnený nárok na úrok z omeškania je právne odôvodnený ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka ako sankcia za nesplnenie povinnosti peňažnej povahy, t.j. riadne a včas uhradiť poistné plnenie. Podľa názoru žalobkyne vychádzajúc zo znenia ustanovení § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona o PZP tieto nevyklúčujú aplikáciu ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko postihujú inú nečinnosť poisťovateľa a včasné nesplnenie odlišných povinností, než ako vyplývajú z § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zdôraznila: „Podstatným kritériom pre rozlíšenie považujeme to, že v ustanovení § 11 ods. 8 zákona o PZP zákonodarca postihol nečinnosť poisťovateľa spočívajúcu v nepeňažnom plnení, pričom ustanovením § 517 ods. 2 OZ je sankcionovaná nečinnosť spočívajúca v omeškaní so splnením peňažného dlhu. Uvedené znamená, že pokiaľ si splnil žalovaný v predmetnej veci svoje povinnosti vo vzťahu k žalobcovi vyplývajúce mu z ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o PZP, a teda ho nemožno sankcionovať podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP, nevyklúča to aplikáciu ustanovenia § 517 ods. 2 OZ, a teda priznanie úrokov z omeškania z dôvodu omeškania žalovaného so splnením svojho peňažného záväzku vo vzťahu k žalobcovi riadne a včas. Žalobca žalovanému riadne preukázal svoje nároky na náhradu škody predložením faktúry za opravu vozidla a žalovaný plniť tieto preukázané nároky odmietol bez toho, aby na to boli dané právne relevantné dôvody, čo je výsledkom I. výroku súdneho rozhodnutia. Žalovaný znížil poistné plnenie o sumu 296,71 eur, pretože neakceptoval žalobcom účtovanú sumu práce za 1NH. V priebehu súdneho konania, ako to je aj zrejmé, z I. výroku napadnutého rozhodnutia, bolo preukázané, že žalovaný porušil svoju povinnosť - poskytnúť poistné plnenie vo forme náhrady škody v plnej výške, kedy nedôvodne, bez opory v zákone krátil toto poistné plnenie, kvôli účtovanej výške práce normohodiny. Je potom na mieste, pri preukázaní žalovaným nesplnenej povinnosti poskytnúť poistné plnenie do 15 od ukončenia šetrenia poistnej udalosti, aby znášal sankciu za svoje nezákonné konanie, v podobe úrokov z omeškania, v súlade s ust. § 517 OZ. Vzhľadom k tomu, že nárok na zaplatenie sumy 296,71 eura žalovaný žalobcovi neuhradil v lehote stanovenej v § 797 ods. 3 OZ, neposkytol žalobcovi plnenie riadne a včas, s plnením sa dostal do omeškania. Nakoľko ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, patrí žalobcovi popri plnení jeho nárokov v zmysle § 517 ods. 2 OZ aj nárok na úrok z omeškania odo dňa, kedy sa žalovaný do omeškania s plnením dostal.“ Podľa názoru žalobkyne závery v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 nemožno aplikovať na predmetný prípad aj z toho dôvodu, že žalobca si neuplatnil úrok z omeškania podľa špeciálnej právnej normy - zákona o PZP, pričom Najvyšší súd Slovenskej

republiky sa v predmetnom rozsudku vôbec nezaoberal skutočnosťou, či žalobca má alebo nemá nárok na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t.j. za nesplnenie peňažnej povinnosti, ale vo svojich úvahách sa venuje len úroku z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP, a teda nevylúčil aplikáciu úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v prípade omeškania s poskytnutím peňažného plnenia, pričom v danom prípade vôbec nejde o to, žeby „poisťovňa neodôvodnila odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv poškodeného,“ ako sa tým zaoberá najvyšší súd vo svojom rozhodnutí, ale poisťovňa žiadnym relevantným dôvodom nezdôvodnila neposkytnutie poistného plnenia v plnej miere, pričom v priebehu súdneho konania vyšlo najavo, že dôvod žalovaným uvedeným nemá oporu v zákone a bola mu uložená povinnosť doplatiť krátené poistné plnenie vo forme náhrady škody. Podľa žalobkyne „Výklad, ktorý bol aplikovaný súdom prvého stupňa pri kreovaní napadnutého rozhodnutia je priam až absurdný, kedy by subjekty ako poisťovne boli priam vyňaté z pôsobnosti OZ, jeho ust. § 517, kedy by nebolo možné poisťovne, pri nárokoch z PZP, postihnúť sankciou úroku z omeškania. Takýmto výkladom by bol daný priestor poisťovacím subjektom, krátiť poistné plnenie vo forme náhrady škody, z akéhokoľvek nezmyselného dôvodu, ktorý by uviedli v oznámení o poistnom plnení, nakoľko by vedeli, že aj ak by poškodený z poistnej udalosti podal žalobu na súd, „najhoršie“ čo by sa mohlo stať, by bolo uloženie povinnosti poisťovní doplatiť krátenú časť poistného plnenia, keďže takýto výklad, prezentovaný aj súdom prvého stupňa, by ich zbavoval akejkolvek hrozby sankcie v podobe úrokov z omeškania za nesplnenie peňažnej povinnosti. Takéto dôsledky, v podobe ochrany poisťovacích subjektov pred sankciou v podobe úrokov z omeškania za nesplnenie ich peňažnej povinnosti, jednoznačne neboli zámerom zákonodarcu.“

12. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že sa nestotožňuje s názorom a argumentmi prezentovanými zo strany žalobkyne v podanom odvolaní a považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne, dajúce žalobkyni zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, vrátane tých, ktoré sú zhrnuté v odvolaní žalobkyne. Navrhla preto potvrdiť rozsudok v jeho napadnutom výroku ako vecne správny. Podčiarkla, že žalobkyňa sa nárokov, ktoré boli predmetom konania pred súdom prvej inštancie domáhala voči žalovanej na základe ust. § 15 ods. 1 zákona o PZP, ktoré zakladá priamy nárok poškodeného voči poisťovní škodcu, pričom tento nárok je poškodený povinný uplatniť a preukázať v súlade so zákonom o PZP, pričom prípadnú povinnosť poisťovne hradiť poškodenému úroky z omeškania upravuje § 11 ods. 6 a nasl. zákona o PZP. Citovala znenie § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona o PZP, odkázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. júna 2016 sp. zn. 8Co/151/2016, zo dňa 31. mája 2017 sp. zn. 3Cob/70/2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/171/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 27. februára 2017 sp. zn. 8Co/321/2015, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol rozsudkom z 22. novembra 2018 sp. zn. 3Cdo/145/2017 tak, že dovolanie proti poisťovní zamietol. Zopakovala, že v danej veci žalovaná listom zo dňa 25.10.2017 oznámila poškodenej (právnej predchodkyňi žalobkyne), že dňa 24.10.2017 ukončila šetrenie škodovej udalosti, poukázala žalobkyni plnenie v sume 265,71 eura a vzhľadom na skutočnosť, že ku škode na motorovom vozidle právnej predchodkyne žalobkyne došlo dňa 3.8.2017 a žalovanej bola oznámená dňa 8.8.2017, žalovaná sa nedostala do omeškania v zmysle § 11 ods. 6,7,8 zákona o PZP.

13. Žalobkyňa v replike na vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobkyne polemizujúc s názorom žalovanej vo vyjadrení k odvolaniu, v podstate zopakovala svoju argumentáciu v odvolaní, opätovne poukazujúc na viaceré súdne rozhodnutia (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/335/2017, 4Cob/60/2017, 3Cob/8/208, 1Co/410/2017, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/291/2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Cob/3/2018) a zdôraznila, že rozhodnutie súdu prvej inštancie tak nenapĺňa princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí vyjadrený v Civilnom sporovom poriadku, lebo súd prvej inštancie a žalovaná neberú do úvahy ustálenú rozhodovaciu prax v skutkovo a právne obdobných veciach. Opätovne uviedla, že v danom konaní nešlo o uplatnený úrok z omeškania kvôli neposkytnutiu dôvodov, na základe ktorých bolo krátené poistné plnenie, ale z toho dôvodu, že žalovaná sa s plnením poistného plnenia dostala do omeškania. Podľa žalobkyne nie je možné na daný prípad hľadieť tak, že žalobkyňa si uplatnila úrok z omeškania, lebo skutočnosti uvedené žalovanou v oznámení o poistnom plnení by nezodpovedali jej predstavám, ale preto, lebo žalovaná porušila svoju zákonnú povinnosť - poskytnutie poistného plnenia v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote po ukončení šetrenia poistnej udalosti. Každé porušenie zákonnej povinnosti je stíhané určitou sankciou, v tomto prípade ide o sankciu v podobe úrokov z omeškania za nesplnenie tejto peňažnej povinnosti. Podľa žalobkyne nie je možné sa stotožniť s tvrdeniami žalovanej uvádzanými v čl. II vyjadrenia, zotrúvajúc na tom, že žalovanej bola poskytnutá vyššia miera ochrany práv proaktívnym prístupom súdu, kedy tento napadnutým rozhodnutím chránil aj tie práva žalovanej, ktoré samotná žalovaná nechránila, čím porušil

princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ako aj právo žalobcu aktívne reagovať na postup a úvahy súdu vedúce k rozhodnutiu, slúžiace na ochranu práv a právom chránených záujmov.

14. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 až § 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§ 355 až § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok je v jeho napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti vecne správny.

15. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a napadnutej časti rozsudku konštatuje, že tieto žalobkyňou uplatnené odvolacie dôvody nie sú v posudzovanom spore naplnené. Námietky žalobkyne v odvolaní nie sú spôsobilé spochybníť správnosť zistených skutočností hodnotenia dôkazov, právneho posúdenia veci a neumožňujú záver, že by v konaní neboli splnené procesné podmienky, resp. že by prvoinštančný súd nesprávnym postupom znemožnil žalobkyňi, aby uskutočňovala im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, i keď žalobkyňa v tomto smere opodstatnene súdu prvej inštancie vytkla, že si nespĺnil povinnosť stanovenú v § 181 ods. 2 CSP určiť, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a uviesť svoje predbežné právne posúdenie veci. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by súd opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Neboli zistené ani iné vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie v spore, ku ktorým odvolací súd je povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

16. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, aké prostriedky procesnej obrany použil, súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Preskúmané rozhodnutie v jeho napadnutom zamietavom výroku nemožno podľa názoru odvolacieho súdu považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd pri svojom rozhodovaní rešpektoval klauzuly určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, pri výklade aplikácií zákonných predpisov sa podľa názoru odvolacieho súdu neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam, ak rozhodol, že žalovaná nie je povinná zaplatiť žalobkyňi požadovaný úrok z omeškania. Odvolací súd na tomto mieste poznamenáva, že vo vzťahu k obsahovým požiadavkám odôvodnenia rozhodnutia, vyplývajúcim z ústavného práva na spravodlivé súdne konanie Ústavný súd Slovenskej republiky sformuloval záver, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Zároveň je potrebné mať na zreteli požiadavku jednotnosti a komplexnosti civilného sporového konania, výrazom ktorej je tiež právnou praxou aprobovaná prípustnosť korekcie prípadných nesprávností, ktorých sa dopustil súd prvej inštancie v odvolacom konaní (por. napr. rozhodnutie ESLP vo veci Adolf proti Rakúsku).

17. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho

rozhodnutia súdu (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06). Odvolací súd pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04), nepatrí tam ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), ani právo na to, aby bola sporová strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/04).

18. Rozhodujúce skutkové otázky neboli medzi stranami sporné, a tak možno konštatovať, že v okolnostiach prípadu spočívalo ťažisko preskúmaného výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti na posúdení právnej otázky, ktorú žalobkyňa a žalovaná učinili kľúčovou svojou právnou argumentáciou v spore, a to „aké sú dôsledky omeškania poisťovateľa s poskytnutím plnenia podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., či je možné na toto omeškanie aplikovať ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z..

19. Odvolací súd dospel po preskúmaní veci k záveru, že prvoinštančný sa v konečnom dôsledku správne vysporiadal s nastolenou právnou otázkou spôsobu posúdenia omeškania žalovanej s plnením náhrady škody.

20. Podľa § 4 ods. 2 a 3 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí, c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nespĺnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie, d) ušlého zisku. Poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil príslušným subjektom uplatnené, preukázané a vyplatené náklady zdravotnej starostlivosti, nemocenské dávky, dávky nemocenského zabezpečenia, úrazové dávky, dávky úrazového zabezpečenia, dôchodkové dávky, dávky výsluhového zabezpečenia a dôchodky starobného dôchodkového sporenia, ak poistený je povinný ich nahradiť týmto subjektom.

21. Podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z.z., poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

22. Podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z., poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

23. Podľa § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z.z., ak poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

24. Podľa úvahy odvolacieho súdu z citovaných zákonných ustanovení vo vzťahu k nastolenej otázke omeškania poisťovateľa z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, vyplýva, že povinnosť poisťovateľa plniť zákon, na rozdiel od poistenej osoby zodpovednej za škodu, podmieňuje tiež preukázaním nároku na náhradu škody poškodeným. Logickým vyústením takto podmienenej povinnosti poisťovateľa plniť je tiež úprava jej zročnosti (v § 11 ods. 7), ktorú zákon spája buď s pozitívnym (v prospech poškodeného) výsledkom šetrenia poistnej udalosti poisťovateľom, alebo (pokiaľ poisťovateľ neskončí šetrenie poistnej udalosti so záverom, že uplatnený nárok na náhradu škody má za preukázaný) s úpravou povinnosti plniť súdnym rozhodnutím. Pokiaľ teda poisťovateľ neoznámí poškodenému výšku nárokov, ktoré na základe výsledkov šetrenia škodovej udalosti považuje za preukázané, s plnením náhrady škody sa môže dostať do omeškania až vtedy, keď po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradí v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody. Výnimku z takto zákonom stanovenej pozície poisťovateľa upravuje ust. § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. výlučne pre prípad, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť do 3 mesiacov poskytnúť písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré plniť odmietol. Len nesplnenie tejto povinnosti poisťovateľom, rovnako ako aj nesplnenie povinnosti plniť v prípade oznámenia výšky preukázaných nárokov poškodenému, zákon sankcionuje vznikom povinnosti poisťovateľa plniť poškodenému úroky z omeškania. Z toho v konečnom dôsledku vyplýva, že pokiaľ poisťovateľ neoznámí poškodenému, že uplatnený nárok považuje za preukázaný a pokiaľ mu včas poskytne písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol plniť, do omeškania s plnením náhrady škody sa poisťovateľ dostane až vtedy, ak po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradí v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody.

25. V korelácii s uvedeným sa podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vysporiadal s otázkou omeškania žalovanej s plnením žalovanej náhrady v intenciách odvolacím súdom prezentovaného spôsobu jej právneho posúdenia, plynúceho i z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo/145/2017, na ktorý poukázal prvoinštančný súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia. Medzi stranami totiž nebolo sporným, že v danej veci ku škode na motorovom vozidle právnej predchodkyne žalobkyne došlo dňa 3.8.2017 a žalovaná listom zo dňa 25.10.2017 oznámila poškodenú (právnej predchodkyňu žalobkyne), že dňa 24.10.2017 ukončila šetrenie škodovej udalosti, poukázala žalobkyňu plnenie v sume 265,71 eura, a teda nad akúkoľvek pochybnosť v zákonom stanovenej dobe 3 mesiacov, žalovaná žalobkyňu oznámila, že z dôvodu dostatočného nepreukázania uplatneného nároku mu náhradu škody neposkytne. Pokiaľ za tohto stavu spornosti povinnosti žalovanej nahraďiť žalobkyňu škodu, ktorá v priebehu konania vyústila do potreby zodpovedať sporné skutkové otázky (či možno cenu za jednu normohodinu účtovanú žalobkyňou považovať za cenu obvyklú), prvoinštančný súd uzavrel, že žalovaná sa do omeškania s plnením žalovanej sumy nedostala, správnosti jeho záveru niet čo vytknúť.

26. Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že označená právna otázka bola riešená Najvyšším súdom Slovenskej republiky (aj) v rozsudku zo dňa 26. februára 2019 sp. zn. 1Cdo/212/2017, ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (o.i.) uviedol: „Pre zákon č. 381/2001 Z.z. ako pre špeciálny právny predpis upravujúci určitú oblasť poistenia vo vzťahu k Občianskemu zákonníku platí, že jeho ustanovenia majú prednosť pred ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Túto prirodzenú právnu zákonitosť zaviedol zákonodarca v ustanovení § 1 ods. 2. Pravidlo, aby zákon stanovil inak, nemožno chápať doslovne požiadavkou, aby bol Občiansky zákonník aplikovaný na všetky prípady, kedy zákon č. 381/2001 Z.z. výslovne jeho aplikáciu nespochybňuje. Znamená to, že v prípadoch, keď zákon č. 381/2001 Z.z. určuje rozsah práv a povinností odlišne od Občianskeho zákonníka, je namieste vylúčené použitie zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka, avšak tam, kde zákon neustanovuje žiadnu odlišnosť od Občianskeho zákonníka, nie je dôvod neaplikovať Občiansky zákonník. K rovnakým záverom dospela aj právna teória (porovnaj PETRULÁK Martin, ŠULÍKOVÁ Martina: Poistné zmluvy, I. vyd. Praha, C.H. Beck, 2012, s. 265, 375).24. Peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania je upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. a je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona č. 381/2001 Z.z. Z právnej úpravy možno vyvodiť, že umožňuje úročenie poistného plnenia v tých prípadoch, keď si poisťovateľ nesplní svoju povinnosť uloženú mu v súvislosti so šetrením poistnej udalosti, a tiež keď poškodenému zašle oneskorené vysvetlenie dôvodov, pre ktoré poisťovateľ odmietol poskytnúť poistné plnenie, t. j. povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. Jej účelom je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená

oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Poskytnutie dôkladného vysvetlenia poškodeným osobám v ustanovenej lehote chráni rovnako aj poisťovateľa pred uložením sankcie - úroku z omeškania. Sankcia v podobe úroku z omeškania má však inú povahu, už sa nejedná o nárok poškodenej osoby, ktorý si môže, ale nemusí uplatniť (ako je to obvyklé pri omeškaní v občianskoprávných vzťahoch). Z dikcie tohto ustanovenia je zrejmé, že zákon o poistení zodpovednosti ukladá poisťovateľom automaticky túto sankciu - ako povinnosť, teda bez ohľadu, či si úrok z omeškania poškodený uplatní alebo nie; iba výška úroku z omeškania sa posudzuje podľa občianskoprávných predpisov - OZ a jeho vykonávacieho nariadenia. Zo spisu je zrejmé, že v posudzovanom prípade si žalovaná splnila povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. tým, že listom z 18. septembra 2007 (č. I. 475 spisu) poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poistné plnenie, ktoré si žalobca od nej nárokoval, a ďalej, že oprávnená výška nárokov žalobcu bola zrejmá až z právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Dovolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. 27. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Najvyšší súd preto nedôvodné dovolanie zamietol.“

27. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že žalovanou uvádzané odvolacie dôvody nie sú dané, preto odvolací súd rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti spolu s akcesorickým výrokom o trovách konania (správnosť tohto výroku nebola napadnutá) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal procesne úspešnému žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Žalobkyňa úspech v odvolacom konaní nemala a tak jej náhrada trov odvolacieho konania nepatrí. O výške trov odvolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie v samostatnom rozhodnutí, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).